

ZECHARIA SITCHIN

Editor **ALDO PRESS s.r.l.**, 2012, București

© by Aldo Press 2012

© by Zecharia Sitchin

traducere Cristian Banu

Titlu original: The Twelfth Planet

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Informații, comenzi ramburs, comenzi pentru editare

și tipărire de cărți și broșuri

Tel./Fax 0214341750

Email aldopress_rds@mail.ro

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

SITCHIN, ZECHARIA

A douăsprezecea planetă / Zecharia Sitchin – București:
Aldo Press, 1999

448 p.: il.; 20 cm – (Zona)

Bibliogr.

ISBN 973-97079-9-8

573.5

CRONICILE PĂMÂNTULUI

A 12-A PLANETĂ

RĂZBOIUL ZEILOR CU OAMENII

TREPTA SPRE CER

REGATELE PIERDUTE

ÎNTOARCEREA LA GENEZĂ

LA ÎNCEPUTUL TIMPULUI

SFÂRȘITUL LUMII – ARMAGEDON 2012

CODUL COSMIC

ZECHARIA SITCHIN

A DOUĂSPREZECEA PLANETĂ

Cuprins

<i>Nota autorului</i>	9
<i>Prolog: Geneza</i>	11
<i>Capitolul 1.</i>Veșnicul Început	15
<i>Capitolul 2.</i>Civilizația neprevăzută	23
<i>Capitolul 3.</i>Zeii din Cer și de pe Pământ	57
<i>Capitolul 4.</i>Sumer: Tărâmul zeilor	86
<i>Capitolul 5.</i>Nefilimii: Oamenii cu rachete de foc	119
<i>Capitolul 6.</i>A Douăsprezecea Planetă	156
<i>Capitolul 7.</i>Epopeea creației	181
<i>Capitolul 8.</i>Împărăția cerurilor	208
<i>Capitolul 9.</i>Aterizarea pe planeta Pământ	225
<i>Capitolul 10.</i>Orașele zeilor	246
<i>Capitolul 11.</i>Revolta anunnakilor	269
<i>Capitolul 12.</i>Facerea omului	290
<i>Capitolul 13.</i>Sfârșitul pământenilor	313
<i>Capitolul 14.</i>Când zeii pleacă de pe Pământ	333
<i>Capitolul 15.</i>Regatul de pe Pământ	355
<i>Bibliografie</i>	365

Capitolul 1 Veșnicul Început

Dintre toate dovezile pe care le-am adunat pentru a ne susține teoria, cea cu care trebuie să începem este însuși omul. În multe privințe, omul modern – *Homo Sapiens* – este un străin pe această planetă.

De când Charles Darwin i-a șocat pe oamenii de știință și pe teologii vremii sale cu dovada evoluției omului, s-a considerat că viața pe Pământ a ajuns la om trecând prin primat, mamifere, vertebrate și, mai departe, la cea mai slab dezvoltată formă de viață, într-un punct, acum câteva milioane de ani în urmă, când se presupune că a apărut viața pe Pământ.

Dar, ajungând la aceste începuturi și încercând să analizeze problema existenței vieții în altă parte, în cadrul și în afara sistemului nostru solar, oamenii de știință au devenit nesiguri în ceea ce privește problema vieții de pe planeta noastră: cumva, ea nu aparține acesteia. Dacă viața a început datorită unor reacții chimice spontane, de ce are doar o singură sursă și nu o multitudine de surse aleatoare? Și de ce toate materiile vii de pe Pământ conțin foarte puține dintre elementele care se găsesc aici din belșug și foarte multe dintre cele rare?

Să fi fost atunci viața importată pe Pământ?

Poziția omului în lanțul evoluției a mărit încercătura. Găsind un craniu aici, câteva oase dincolo, oamenii de știință au considerat la început că omul a apărut în Asia, acum 500.000 de ani. Dar, cum au fost descoperite fosile din ce în ce mai vechi, a devenit clar că acest lucru s-a petrecut cu mult mai mult timp în urmă. Strămoșii omului sunt acum plasați în urmă cu aproape 25.000.000 de ani. Descoperiri în estul Africii au relevat că trecerea de la maimuță la om s-a petrecut acum circa 14.000.000 de ani. Peste alți 11.000.000 de ani a apărut prima maimuță humanoidă demnă de a fi numită *homo*.

Prima ființă care poate fi considerată cu adevărat asemănătoare omului – *Australopitecul* – a trăit în aceeași parte a Africii, cu circa 2.000.000 de ani în urmă. A mai fost nevoie de încă un milion de ani pentru a se

Respect ajunge la *Homo Erectus*. În cele din urmă, după 900.000 de ani, a apărut primul om primitiv; a fost numit Neanderthal după numele localității unde au fost găsite rămășițele sale.

În ciuda distanței de circa 2.000.000 de ani între Australopithec și omul din Neanderthal, uneltele celor două grupuri – pietre ascuțite – sunt practic identice; chiar grupurile însele (așa cum se crede că au arătat ele) sunt greu de diferențiat. (Fig. 1)

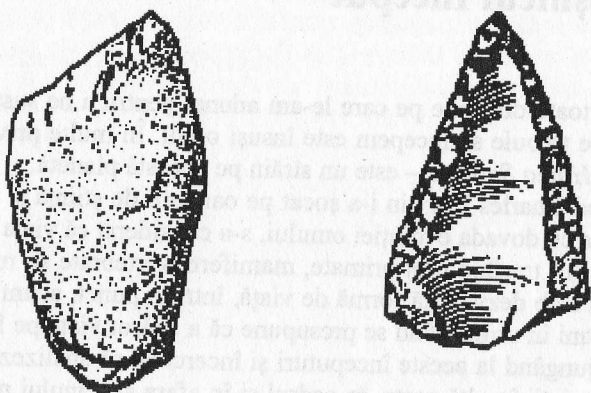

Fig. 1

Apoi, dintr-o dată și într-un mod inexplicabil, cu 35.000 de ani în urmă, apare, ca din senin, o nouă rasă de oameni – *Homo Sapiens* – care o alungă pe cea veche de pe suprafața Pământului. Acești oameni moderni – ce au fost numiți *Cro-Magnon* – semănau atât de mult cu noi, încât, dacă s-ar fi îmbrăcat în haine moderne, s-ar fi pierdut în mulțime, în orice oraș american sau european. Datorită excelentelor picturi rupestre pe care le-au realizat, au fost numiți și „oameni ai peșterilor”. De fapt, ei colindau în voie Pământul, căci știau să-și construiască adăposturi din piatră și piei de animale.

Milioane de ani uneltele omului au fost pietrele ascuțite. Totuși omul Cro-Magnon își confecționa unelte și arme din oase și din lemn. El nu mai era o „maimuță” și folosea piei de animale pentru a se îmbrăca. Societatea era organizată – trăia în ginți cu o hegemonie patriarhală. Picturile rupestre dovedesc înzestrarea sa artistică și adâncimea sentimentelor sale; desenele și sculpturile sale evidențiază chiar și o anumită formă de religie, adorând se pare o Zeiță-Mamă, care era deseori asociată cu fazele lunii. Își îngropa morții și deci poseda o anumită filosofie despre viață, moarte și poate, cine știe, viața de apoi.

Oricât de misterioasă și inexplicabilă ar fi apariția omului de Cro-Magnon, lucrurile sunt însă și mai complicate. Căci, pe măsură ce au fost descoperite și alte fosile ale omului modern (la Swanscombe, Steinheim și Montmaria), s-ar părea că omul de Cro-Magnon se trage dintr-un și mai vechi *Homo Sapiens*, care a trăit în vestul Asiei și în nordul Africii cu circa 250.000 de ani înaintea omului de Cro-Magnon. Apariția omului modern, cu circa 700.000 de ani după *Homo Erectus* și cu aproape 200.000 de ani înainte de omul din Neanderthal este improbabilă. Este, de asemenea, foarte clar că *Homo Sapiens* reprezintă un punct suficient de avansat în procesul evoluției, astfel încât unele din trăsăturile sale, cum ar fi vorbirea, nu există la primate.

O autoritate recunoscută în acest domeniu, profesorul Theodosius Dobzhansky, în cartea sa, *Mankind Evolving*, (Evoluția omului), a fost uimit mai ales de faptul că această trecere s-a produs în era glaciară, perioadă total nepropice procesului evoluționist. Arătând că *Homo Sapiens* nu posedă deloc unele trăsături ale tipurilor anterioare cunoscute și are altele care lipsesc cu desăvârșire la celelalte, el conchide: „Omul modern are o mulțime de rude colaterale, dar nici un strămoș direct; deci originea lui *Homo Sapiens* devine o enigmă.”

Cum au apărut atunci strămoșii omului modern în urmă cu aproape 300.000 de ani – în loc de 2.000.000 sau 3.000.000 de ani mai târziu, suferind transformări ulterioare? Să fi fost oare aduși pe Pământ din altă parte sau, cum spune Vechiul Testament, am fost creați de zei?

Știm cum a apărut civilizația și cum s-a dezvoltat aceasta o dată ce a apărut. Întrebarea fără răspuns este însă *de ce* – de ce a apărut această civilizație? Căci, și asta o afirmă acum și oa-menii de știință – cu oarecare frustrare –, conform tuturor datelor cunoscute în prezent, omul nu ar fi trebuit să ajungă încă la civilizație. Nu există nici un motiv aparent pentru care noi să fim mai civilizați decât triburile primitive din jungla amazoniană sau de prin alte zone neumbrate încă.

Dar, ni se spune, aceste triburi trăiesc încă la fel ca în epoca de piatră, deoarece au fost izolate de restul lumii. Dar izolați de ce? Dacă ei au trăit pe aceeași planetă cu noi, nu ar fi trebuit oare să ajungă la aceleași cunoștințe științifice și tehnologice, așa cum se presupune că am făcut și noi?

Totuși adevărata problemă nu este gradul lor de înapoiere, ci gradul nostru de dezvoltare; căci acum se recunoaște că gradul normal de dezvoltare este cel al triburilor amazoniene, și nu al nostru. I-a trebuit omului peste două milioane de ani pentru a realiza epocala „revoluție tehnologică” a trecerii de la folosirea pietrelor așa cum le găsea, la șlefuirea și ascutirea lor. De ce nu tot două milioane de ani pentru a trece la folosirea

Respect altor materiale sau zece milioane de ani pentru stăpânirea matematicilor, ingineriei sau astronomiei? Și totuși iată că, la „numai” 50.000 de ani de la omul din Neanderthal, astronautii noștri aterizează pe Lună.

Întrebarea care se pune în mod evident este: am obținut oare noi și strămoșii noștri din zona Mediteranei aceste cunoștințe singuri?

Cu toate că omul de Cro-Magnon nu construia zgârie-nori și nici nu utiliza metale, nu există nici o îndoială că a reprezentat un moment revoluționar. Mobilitatea sa, faptul că-și putea construi adăposturi, dorința sa de a se îmbrăca, uneltele sale, arta sa – toate acestea reprezintă o civilizație înaltă care apare brusc, inițiind veșnicul început al culturii umane, întinsă pe milioane de ani, avansând cu pași dureros de lenți.

Deși oamenii de știință nu posedă o explicație a apariției lui *Homo Sapiens* și a civilizației Cro-Magnon, nu există nici un dubiu în ceea ce privește locul de origine al acestora: Orientul Apropiat. Podișurile și lanțurile muntoase care se întind în arc de cerc de la Munții Zagros în est (unde se află azi granița dintre Iran și Irak), spre Muntele Ararat și Muntele Taurus, spre nord, apoi spre sud și vest, în jos dealurile Siriei, Libanului și Israelului sunt pline de peșteri în care s-au păstrat urmele omului preistoric. (Fig. 2)

Fig. 2

Una dintre aceste peșteri, Shanidar, este localizată în partea nord-estică

a acestui arc de cerc al civilizației. În zilele noastre, multe triburi kurde își găsesc adăpost în peșterile din zonă, împreună cu animalele lor în timpul lunilor geroase de iarnă. Deci era o noapte de iarnă geroasă, cu 44.000 de ani în urmă, când o familie de șapte persoane (una fiind un copil) a căutat adăpost într-o peșteră din Shanidar.

Rămășițele lor – ei au fost omorâți de o cădere de pietre – au fost descoperite în 1957 de Ralph Solecki, care venise în regiune în căutarea urmelor omului primitiv. Ceea ce a descoperit el a fost mai mult decât se așteptase. Pe măsură ce strat după strat era îndepărtat, a devenit evident că peștera păstra urme de locuire umană, datând de circa 100.000 de ani, până cu circa 13.000 de ani în urmă.*

Ceea ce indicau aceste urme era mult mai surprinzător decât urmele însele. Cultura umană înregistrase nu un progres, ci regresase. Începând cu un anumit standard, generațiile care urmaseră prezentau un regres clar. Și începând cu 27.000 î.Ch. până în 11.000 î.Ch. regresarea și micșorarea populației au atins un punct în care viața aproape că dispăruse. Din motive care se presupun a fi de ordin climateric, omul aproape că a dispărut din zonă pentru aproape 16.000 de ani.

Și apoi, aproximativ prin 11.000 î.Ch., omul a reapărut plin de vigoare și cu o cultură de un nivel incredibil de ridicat.

De parcă un antrenor nevăzut, urmărind jocul șovăitor al omenirii, ar fi înlocuit echipa obosită și uzată cu una proaspătă și mai bine antrenată.

*

De-a lungul milioane de ani ai veșnicului său început, omul a fost copilul naturii; a rezistat adunându-și hrană de prin păduri, vânând animale sălbatice, prinzând păsări sau pescuind. Dar, aproape imediat ce așezările umane slăbeau și el își părăsea locuințele, când realizările sale artistice dispăreau – chiar atunci, brusc, fără vreun motiv aparent și fără o perioadă de pregătire anterioară – omul devine agricultor.

Cercetând munca unor eminente oameni de știință din acest domeniu, R.J. Braidwood și B. Howe, în lucrarea lor, *Prehistoric investigation in Iraqi Kurdistan* (Cercetarea preistoriei Kurdistanului irakian), au ajuns la concluzia că studiile genetice au confirmat descoperirile arheologice și nu lasă nici o urmă de îndoială că agricultura a apărut exact acolo unde apăruse, cu câțva timp înainte, *Homo Sapiens*: în Orientul Apropiat. Nu mai

* Profesorul Solecki mi-a spus că au fost descoperite nouă schelete, dintre care numai patru fuseseră adrobite de o cădere de pietre (n.a.)

există nici un dubiu că agricultura s-a extins din arcu munților și dealurilor Orientului Apropiat. Folosind sofisticate metode de datare cu carbon radioactiv și cercetări genetice, s-a stabilit că primele culturi agricole ale omenirii au fost cele de grâu și orz. Presupunând că într-un anume fel omul a reușit să învețe singur să cultive plantele sălbatice și cerealele necesare supraviețuirii, cercetătorii au fost însă uimiți de marea varietate de plante și cereale de bază pentru supraviețuirea și dezvoltarea civilizației, care apăreau din Orientul Apropiat. Această listă cuprindea, într-o succesiune rapidă, mei, secară, printre cerealele comestibile; in, pentru fibrele sale, dar și pentru ulei, precum și o mare varietate de arbuști și copaci fructiferi.

De fiecare dată, o plantă a fost mai întâi cultivată în Orientul Apropiat, cu milenii înainte de a ajunge în Europa. De parcă acesta ar fi fost un fel de laborator genetico-botanic, condus de o mână nevăzută, care producea din când în când câte o nouă plantă.

Cei care au studiat originea viței-de-vie au constatat că aceasta a început să se cultive în munții din nordul Mesopotamiei, în Siria și Palestina. Nu e de mirare. Vechiul Testament spune că Noe a plantat o viță-de-vie (ba chiar că s-a îmbătat cu vinul ei) după ce arca sa a ajuns pe muntele Ararat când s-au retras apele potopului. Deci, la fel ca și oamenii de știință, Biblia plasează începutul cultivării viței-de-vie pe munții din nordul Mesopotamiei.

Mărul, părul, măslinul, smochinul, migdalul, fisticul, nucul – toți își au originea în Orientul Apropiat, împrăștiindu-se de aici în Europa și în alte părți ale lumii. Într-adevăr, nu putem să nu ne amintim că Vechiul Testament i-a devansat pe oamenii noștri de știință cu câteva milenii, în identificarea aceleiași zone ca fiind prima grădină a lumii: „Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit... și a făcut să răsară din Pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncat”.

Locul în care se afla Edenul era cu siguranță cunoscut generațiilor biblice. Se afla „spre răsărit” – la est de pământurile neamului lui Israel. Era un teritoriu udat de apele a patru mari râuri, două dintre ele fiind Tigru și Eufrat. Nu poate exista nici un dubiu că Geneza localizează prima grădină pe dealurile de unde izvorăsc aceste râuri, în nord-estul Mesopotamiei. Biblia și oamenii de știință sunt de acord.

De fapt, dacă citim textul Genezei nu ca pe o lucrare teologică ci ca pe una științifică, descoperim și procesul prin care s-a început cultivarea acestor plante. Știința ne spune că mai întâi s-au cultivat ierburi sălbatice, apoi cereale, urmate de cultivarea arbuștilor și pomilor fructiferi. Acesta este exact procesul descris în primul capitol al Genezei.

Și Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, cari să facă rod după soiul lor, și cari să aibă în ei sămânța lor pe Pământ.” Și așa a fost.

Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei și pomi care să facă rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor.

Biblia ne mai spune apoi că, după ce a fost izgonit din grădina raiului, omul a trebuit să muncească din greu pentru a-și obține hrana. „Din sudoarea frunții tale îți vei mânca pâinea”, i-a spus Dumnezeu lui Adam. Iar după asta „Abel era cioban, iar Cain era plugar”. Omul a devenit crescător de vite, ne spune Biblia, curând după ce a devenit agricultor.

Oamenii de știință sunt perfect de acord cu această succesiune a evenimentelor. Analizând diferitele teorii referitoare la domesticirea animalelor, F.E. Zeuner, în cartea sa *Domestication of Animals* (Domesticirea animalelor), afirmă că „omul nu a putut căpăta obișnuința de a ține animalele în captivitate și de a le domestici înainte de a atinge stadiul de a locui în unități sociale de anumite dimensiuni”. Aceste comunități stabile, ne-

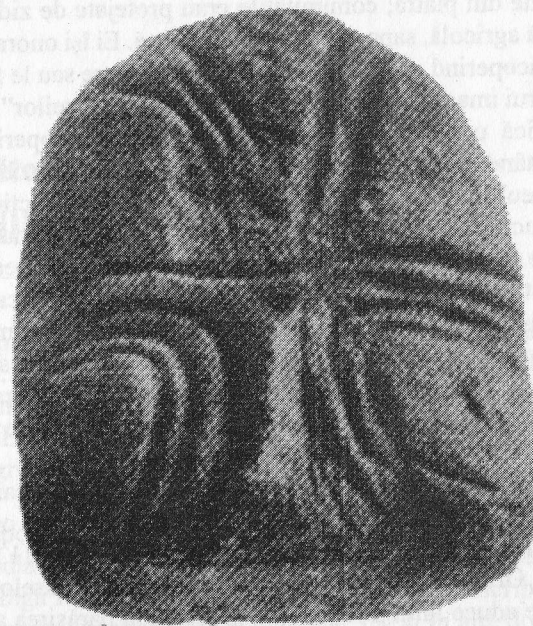

Fig. 3